

Vera

*„A változás, ami életében bekövetkezett, annyi mindentől megfosztotta,
mintha bomba pusztított volna az otthonában.”*

Szabó Magda: Abigél

*„ (...) és most először kezdett derengeni egyszerű gyereklelkében a sejtés arról,
hogyan tulajdonképpen mi is az élet, amelynek mindnyájan küzdő, hol bánatos, hol vidám szolgálói vagyunk.”*

Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk

Vera arra gondol, hogy így nem lehet élni. Ennek nincs értelme. Ha soha semmi nem történhet magától, igazából, és ha egy felnőttnek így kell élnie, akkor ő nem akar felnőtt lenni, se feleség, de ekkor a mamára néz, és látja rajta, abban, ahogy bólogat, ahogy fegyelmezi magát, és próbál figyelni, hogy milyen fáradt, és valószínűleg mennyire unja ezt az egészet, és megint rátör a szeretetroham, legszívesebben hozzábújna, mert a mamában nincs semmi hazugság, se játék, minden porcikája igazságból van, ő semmilyen hazugságra nem lenne képes.

Ekkor érkezik meg tétován és ügyetlenül a papa. Pontosabban a Télapó. Már azon, ahogy jön, látszik, hogy nagy a baj, sajnos nevetni kell rajta, mert hiába van fehér, hosszú szakálla, és piros kabátja, meg aranyozott öve, és még görbe arany botja is, mindenestül a papa, és alig bír lépni a hosszú kabátban, nagy rá, mindig rálép, ezért minden második lépésnél megbotlik, az egyik krampusz próbál segíteni, de ekkorra már általános lesz a derű a teremben, mert a Télapó észre sem veszi a gyerekeket, csak próbál eljutni a székig, megint megbotlik, hiába segít a krampusz, aki mintha Duda anyukája lenne, és sajnos a papa emiatt nagyon mérges lesz, és mivel ő a Télapó, ezért, amit ő mond, a Télapó mondja, és szerencsére olyan sokat nevetnek az ügyetlenkedésén, hogy nem annyira hallani, de azért sajnos eléggé, amikor azt mondja.

„Az Isten bassza meg!”

Unalmasan kezdődik az este, csak néhány lány táncol a zenére az első széksor előtt, de Sári persze köztük van, teszi magát, nevet, Sára néni sehol, de a Sáriék *nénije*, Gina néni minden dal között megtörli a Sári homlokát és megigazítja a haját, ráadásul nem elég, hogy ezt kell nézni, eközben Jakab is melléjük szegődik, és nem akarja észrevenni magát, Verának meg nincs szíve elküldeni, mert tudja, hogy Jakab akkor teljesen egyedül lesz, a fiú viszont kibírhatatlan, folyamatosan süteményt töm a szájába a zsebéből, és teli szájjal magyaráz, Vera nem is figyel rá, csak akkor kapja fel a fejét, amikor Jakab Sáriról meg Gina néniről beszél, hogy azért ez furcsa, mármint az, hogy olyan, mintha a néni Sári nagymamája lenne, de ne gondolják, hogy így van, Vera legyint egyet, senki sem gondolta, hogy Gina néni a Sári nagyija lenne, Jakab feltűnően élvezzi, hogy beszélhet, hogy meghallgatják, „éppen ellenkezőleg”, ezt vagy háromszor megismétli, any-

nyira tetszik neki, és csak azután böki ki a szerinte nagy titkot, miszerint ahol most a Sáriék laknak, valamikor az az egész szint, az összes lakás egy nagy lakás volt, és az mind a Gina nénié meg a férjéé volt, most meg neki csak egy kicsi lyuk van a gang végén, és még örülhet, hogy a Sári szülei alkalmazták.

Vera közbe akar vágni, hogy ez butaság, mert a Gina néninek nincs is férje, de nem teszi, mert észreveszi, hogy Jozef többször is a táncoló Sárira pillant, már megint a *Pelikánt* játssza a zenekar, Vera nem is gondolkodik, hirtelen felpattan és elrohan, nem néz hátra, csak fut, de érzi, hogy Jozef utána, üldözi, a folyosón, a lépcsőkön, a teremben kergeti, és Vera először azért fut, mert nem akarja látni, nem bírja látni, hogy Jozef odapillantgat Sárira, de aztán szerencsére megváltozik minden, nem tudni, hogyan, de a futástól elmúlik a rossz érzés, és egyszerre csak azon kapja magát, hogy már ő is nevet nagyon, ha Jozef elkapja, és az szerencsére gyakran van, olyankor meg is szorítja, kicsit fáj, de jó, és ezt a játékot nem bírják abbahagyni, ördögi kör, mert futás közben arra kell vágni, hogy végre utolérje Jozef, amikor magához szorítja, az meg csak egy pillanatig nagyon jó érzés, de szinte abban a pillanatban ijesztő is, zavarba jönnek, erre Vera megint futni kezd, nem is Jozef elől, hanem a zavar elől – és ez így megy kifulladásig.

Az emeleti páholyoknál ülnek le végül, a szőnyeges lépcsőre, lihegnek, nem néznek egymásra, a zenekar a *Mákos rétest* játssza, egy néni énekel, Jozef azt javasolja, hogy üljenek be egy páholyba, és nézzék onnan a koncertet, Vera nem akar, de Jozef úgy megindul, hogy nem is veszi észre az ő tiltakozását, hogy maradjanak inkább, Vera éppen meg akarja beszélni azt a képtelenséget, hogy az ő papája volt a Télapó, tucatnyi kisgyerek sírt az ajándékátadás alatt, egyébként is szokott néhány, de most általános volt a rémület a mogorva Télapótól, de Jozef csak megy, nyitogatja az ajtókat, egyik páholy sincs nyitva, ettől egészen dühbe gurul, Vera nem érti, miért kell ezt csinálni, ez most nem jó, Jozef először viselkedik vele úgy, ahogy másokkal szokott, és ez megrémiszi, most az jut az eszébe, hogy ez a varázslatos valami, ez a gyönyörű, szédítő ígélet Jozeffel és vele nem biztos, hogy feltétlenül rossz véget ér, ahogy a mama mondja mindig.

Az is lehet, hogy egyszerűen elmúlik.

És ekkor azt kívánja magában, inkább történjen valami nagyon rossz, valami borzasztó tragédia, mint hogy Jozef neki újra egy egyszerű iskolatársa legyen, hogy kihűljön belőlük az a forróság, ami miatt most érdemes felkelni reggel, amiért izgalmas iskolába menni és várni a delet. Hát mi marad akkor, ha ez nem lesz?

Mire Vera ideér gondolatban, már az öltözők között mennek, Jozef megérez valamit, vagy meglátja az arcán a szomorúságot, de egy kicsit lehiggad.

„Gyere!”, mondja, megmutatom az apukám öltözőjét, „nagyon sok lámpa van a tükörnél, érdekes benne magadat nézni”.

Vera nem szereti magát nézni, nem is menne oda, de ez most még mindig tűrhetőbb viselkedés, mint az előző volt, úgyhogy inkább bólint, elindulnak a folyosó vége felé, Vera próbálja kiűzni magából a rémületet, a fogócskára gondol, hogy milyen csodálatos volt, próbálja azzal nyugtatni magát, hogy talán a sok futástól lett Jozef ilyen indulatos, túlságosan felpörgött, és az egésznek semmi köze ahhoz, hogy unja őt, vagy hogy túl hétköznapi lett az egész, hogy ők egy külön világ, és ez már majdnem eléggé megnyugtató gondolat, de csak majdnem.

Teljesen nem tűnik el belőle a keserűség.

„Valaki van bent”, mondja Jozef.

Vera éppen csak hallja ezt, nem érti, mit jelent a mondat, és ha nem lenne enygyire elfoglalva a kétségeivel, biztosan azt mondaná, ne menjenek oda, és különben is olyan nyomasztó ez a folyosó, semmi keresnivalójuk itt, de még nincs egészen magánál, nem tud józanul gondolkodni.

„Vajon ki lehet?”, kérdezi Jozef.

És ekkor már az öltöző elé érnek, *koncertmester*, ez van kiírva az öltöző ajtajára ezüstös betűkkel, de a Jozef apukájának a neve csak egy papírcetlin van rajta, Jakub Lehoczky, biztosan, hogy le lehessen cserélni, gondolja Vera, Jakub bácsi papír névtábláját valaki összefogdosta, csokis ujjlenyomat van rajta, meg egy rúzsnyom, halovány piros, de látható a női ajak formája, és Verában ekkor végre bekapcsol az ösztön, rossz érzése lesz.

„Menjünk innen gyorsan!”, mondja.

De Jozef már nyomja a kilincset, zihálás hallatszik odabentről, és valaki egy széklábat csikorogtat ütemesen a padlón, Vera megint az ajtóra néz, mintha valaki összegyúrta volna a Jakub bácsi névtábláját, és úgy lenne kisimogatva, „ne!”, mondja még egyszer Vera, és Jozef felé kap, vissza akarja húzni az ajtót, de véletlenül meglöki a fiú kezét, és éppen az ellenkezője történik, a lassú kinyitás helyett kivágódik az öltöző ajtaja, mintha csak berúgták volna, aztán azzal a lendülettel vissza is csapódik, úgyhogy a bent lévők nem is láthatják meg őket, és mivel azonnal el is futnak, később se buknak le, csak ők látnak be egy rövid pillanatra, ők égetik be az emlékeikbe azt a rémisztő és kitörölhetetlen képet, ahogy Sára néni meztelen fenékkal Jakub bácsi ölében pattog.